

Energie-echo uit *lang* vervlog

Het lukt reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele-den Boer niet altijd om vrij te nemen van paranormale indrukken. Zelfs niet als ze op vakantie gaat. In een Frans kasteel, dat uit de zestiende eeuw dateert, beleeft ze een hete nacht...

gen tijden

Manlief en ik besloten twee weken vrij te nemen en af te reizen naar de Loire en de Dordogne in Frankrijk, gebieden die bekend staan om hun zonnige temperaturen en de vele kastelen. Voor onze eerste overnachting in Frankrijk hadden we een moderne, nieuwe kamer geboekt in een kasteelhotel. De foto's op internet zagen er veelbelovend uit. Aan de zijkant van het gerenoveerde oude kasteel was een nieuw hotelgedeelte gebouwd. Voor ons een perfecte mix van authentieke kasteelsfeer én moderne zakelijkheid. Kastelen vind ik interessant, maar het zijn geen gebouwen waarin ik graag urenlang verblijf. Ik kan nogal sterk reageren op emotionele restenergie in oude panden: samengebalde energie, afkomstig van emoties van personen of van heftige gebeurtenissen die er plaatsvonden. Daar waar anderen niets bijzonders merken kan ik me op zo'n plek plotseling emotioneel voelen, de bibbers krijgen of rillingen over mijn rug voelen lopen. Spontane herinneringsflitsen in beeld, geluid en gevoel van wat zich op zo'n plaats ooit afspeelde, behoren ook tot de mogelijkheden. Een bezoek aan een kasteel, of aan een museum met historische voorwerpen waaraan nog oude energie kleeft, kan verrassend uitpakken als je meer indrukken opvangt dan gemiddeld.

HOTELBED MET ENERGIELAGEN

In de loop der jaren ben ik eraan gewend geraakt dat ik meer zie, voel en opvang dan niet-hoogsensitieve personen. Tijdens het geven van therapieconsulten let ik er daarom op dat ik energetisch goed gegrond ben. Echter, als ik moe ben en mijn weerstand is laag, dan is mijn aura/energieveld minder beschermd tegen invloeden van buitenaf en kunnen onverwachte energie-indrukken me weleens overdonderen. Aan het begin van de zomervakantie ben ik meestal minder alert op de begrenzing van mijn eigen aura, omdat ik moe ben en hoognodig moet 'bijtanken'. Pas als in een hotelkamer het bed daar voor mij aanvoelt alsof er heel veel verschillende energielagen op elkaar zijn gestapeld, reste-

nergie van voorgaande slapers, weet ik hoe laat het is. Natuurlijk had ik me dan van tevoren denkbeeldig in een prettige kleur kunnen hullen om mijn aura steviger te maken; nog beter is het om gewoon goed in mijn vel (en energie) te zitten. Tja, ik vergeet ook weleens wat. Vakantie nemen en uitrusten is voor iedereen goed om de batterij op te laden.

NACHTMERRIE IN DE TORENKAMER

Na uren rijden, op het laatst langs kleine weggetjes en uitgestorven gehuchten, arriveerden we bij het kasteelhotel. Het imposante gebouw uit de zestiende eeuw stond in een glooiend, zonnig landschap te midden van graan- en zonnebloemvelden. Bij de receptie werden

we vriendelijk ontvangen. "Vindt u het erg om in het oude deel van het kasteel te overnachten? Onverwacht zijn meer gasten aangekomen dan een bruiloftspaar heeft opgegeven. Deze gasten willen we zoveel mogelijk bij elkaar onderbrengen in de nieuwbouw. U kunt de luxe torenkamer krijgen." We waren moe van de reis, wilden niet moeilijk doen, en slapen in een heuse kasteeltorenkamer

klonk best romantisch. We gingen akkoord, de receptie overhandigde ons de kamersleutel en we liepen met onze koffer naar het oude deel van het kasteel. Daar leidde een uitgesleten stenen wenteltrap ons naar boven, richting torenkamer. Het moet gezegd, de kamer had absoluut een wauw-factor. Midden in het ronde vertrek pronkte een antiek eikenhouten hemelbed, geplaatst op een prachtig donkerrood hoogpolig tapijt. Het uitzicht vanuit het venster was schitterend: zo ver je kon kijken goudgele graanvelden in de late avondzon en dichtbij een beschutte boomgaard. De muffe lucht, afkomstig van stoffige gordijnen bij het raam en verbleekte draperieën aan het hemelbed, viel tegen, maar hoe vaak slaap je nou in een echte kasteeltoren? In een hemelbed nota bene. We namen de muffige geur voor lief en vielen 's avonds laat prinsheerlijk in slaap in deze sprookjesachtige omgeving. ►

'Ik had het
benauwd, vreselijk
warm en duwde de
bedlakens van
me af'

BRAND!

Midden in de nacht werd ik badend in het zweet wakker van een akelige droom. Hoestend en proestend, snakkend naar adem. Angst-zweet gutste over mijn rug. Ik had het benauwd, vreselijk warm en duwde de bedlakens van me af. Ik had gedroomd over brandende gangen zonder uitweg. Over piepkleine kamers met gillende mensen erin. In mijn droom renden mannen en vrouwen in paniek rond in ouderwetse nachtkleding: lange nachthemden, slaapmutsen op het hoofd. Het was alsof ik de dikke, verstikkende rook naderbij voelde komen. 'Brand, brand!' hoorde ik een vrouw in paniek roepen. Zij kon geen kant op, zat als een rat in de val. Nauwe gangen vulden zich met dikke rookwolken. Ik hoorde het vuur knisperen, vuur dat zich razendsnel verspreidde over de zolderverdieping van een kasteel. Gelukkig werd ik wakker. Pff! Met moeite viel ik later weer in slaap. En droomde prompt opnieuw over nog meer rookwolken en vuur, waarvan ik weer angstig wakker werd. Daarna lag ik de rest van de nacht wakker, zoemende muggen in de gaten te houden.

'In mijn droom renden mannen en vrouwen in paniek rond in ouderwetse nachtkleding'

TRAGEDIE

Het ontbijt werd geserveerd in een moderne zaal in het nieuwbouwgedeelte: design meubilair, zakelijk, netjes en fris. Een wereld van verschil met de ouderwetse, volgens mij voor het laatst in 1960 opgeknapte torenkamer. Ik was toe aan sterke koffie. Aan tafel gezeten, ving ik een gesprek op tussen een bruiloftsgast en een serveerster. De gast vroeg iets over de geschiedenis van het gebouw.

Ik spitste mijn oren toen ik de serveerster in het Frans hoorde ratelen: 'Le grand feu! Oui, oui, c'était une catastrophe!' De vrouw die in de bediening werkte vertelde enthousiast wat ze wist, aangedikt met dramatische handgebaren, alsof ze er zelf bij was geweest. 'Quelle tragédie!' In 1520 was het kasteel getroffen door een grote uitslaande brand. De complete linkervleugel werd verwoest door een enorme vlammenzee. De brand was begonnen op de bovenste verdieping, daar waar het voltallige personeel sliep in kleine zolderkamertjes. Door het snel om zich heen grijpend vuur en de extreme rookontwikkeling konden personeelsleden niet meer ontsnappen aan de uitslaande brand. Dertig doden... 'Quelle horreur!'

RONDSPRINGENDE ENTITEITJES

Wij hadden de nacht doorgebracht in een slaapvertrek dat zich precies op de plek bevond waar de toren aansloot op de zolderverdieping, daar waar een paar honderd jaar geleden dertig mensen in één nacht waren omgekomen door een allesverzendend vuur. Terwijl manlief vredig doorsliep en nergens last van had, pikte ik tijdens mijn slaap de energie-echo op van emoties uit het verleden. Na het ontbijt pakten we onze koffer in. Ik nam me voor om de rest van die vakantie mijn aura te voorzien van een extra energiebeveiligingslaagje zolang ik nog niet helemaal uitgerust was. Goed om me heen kijkend checkte ik met mijn derde oog of ik geen entiteiten waarnam in de torenkamer. Mooi dat die niet met ons mee 'op reis' zouden gaan. Nee, alle zielsenergieën uit de tijd van 'Le grand feu' waren óf vertrokken óf al lang aan een nieuwe incarnatie begonnen. Nergens een dolende ziel te bekennen.

Plotseling zag ik met mijn gewone ogen iets bewegen op het tapijt: piepkleine springende entiteitjes. 'Vlooiën!' gilte ik, waarschijnlijk net zo hard als de mensen die 'brand' riepen in 1520. Ik wist niet hoe snel ik de torenkamer moest verlaten. Entiteiten en energie-echo's uit het verleden oké, maar vlooiën... die beestjes vind ik pas echt eng! ●

© RHA Publishing
Marianne Notschaele-den Boer, reïncarnatietherapeut
www.vorigelevens.nl